

СЕКЦІЯ 3 - ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ОБЛІКУ, АНАЛІЗУ ТА АУДИТУ В ЕКОНОМІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

БОНЕЦЬКИЙ О.О., асистент, м. Львів, НУ «Львівська політехніка»
ШПИТКО І.З., студентка, м. Львів, НУ «Львівська політехніка»

МЕТОДИ ОЦІНЮВАННЯ ВАЛЮТНИХ РИЗИКІВ ТА ЇХ ЛІМІТУВАННЯ

В умовах активного розвитку фінансового ринку України та високого рівня доларизації вимог та зобов'язань вітчизняних банків постає питання щодо встановлення ефективної системи лімітування валютних ризиків, вибір методики прогнозування ринкових показників, яка відповідатиме довгостроковим цілям банку, що робить дане дослідження актуальним.

Зважаючи на значні коливання валютних курсів значної ролі набуває удосконалення методів оцінки валютного ризику банку на основі VaR- методології, яка здійснюється за допомогою коваріаційного методу. Такий метод базується на апараті портфельної теорії та припущенні про нормальний закон розподілу дохідностей фінансових інструментів. Одним із недоліків такого методу є використання рівномірної волатильності, оскільки, майбутня динаміка валютних курсів в основному визначається недавніми тенденціями, тому краще використовувати експоненціально зважену волатильність, яка активніше реагує на шоківі зміни доходності [3, с.404-408].

Для формулювання оптимального портфелю цінних паперів використовують модель Квазі-Шарп, яка базується на середньоквадратичному відхиленні, як методі оцінювання ризику. Її доцільно використовувати при розгляді відносно невеликої кількості цінних паперів та для підтримки оптимальної структури вже наявного портфеля. Недоліком такої методології є те, що визначається окремий сегмент фондового ринку, не враховуючи глобальні тенденції [4, с.51-52].

Операції банків на валютному ринку здійснюються шляхом управління активами та пасивами з використанням різних валют і несуть за собою значні ризики та можливість недоотримання прибутку. З 22.06.2011 р. Правління НБУ встановило для уповноважених банків такі ліміти відкритої валютної позиції: ліміт загальної довгої відкритої валютної позиції банку (Л13-1) – не більше 5%; ліміт загальної короткої відкритої валютної позиції банку (Л13-2) – не більше 10% [2].

Для тих уповноважених банків, які сплатили статутний капітал у вільноконвертованій валюті (унаслідок чого виникає збільшення загальної довгої відкритої валютної позиції банку у вільноконвертованій валюті), надається можливість розміщувати ці кошти на окремому депозитарному рахунку в Національному банку України в тій частині, яка порушує встановлений норматив, внаслідок чого такі кошти вилучаються з підрахунку розміру відкритої валютної позиції банку [5,с.157].

Отже, виходячи з вищезазначеного, велике значення має створення ефективної системи визначення валютного ризику банків, що дасть можливість здійснювати оцінку ефективності проведення валютних операцій з урахуванням ризику, розподіляти фінансові операції за портфелями та ін.. В умовах динамічного розвитку фінансового ринку та непередбачуваних змін нашої економіки застосовується

методика VaR-оцінки та модель Квазі-Шарп. Обидві методики є не зовсім досконалими та потребують модифікації, що вказує на перспективу подальших досліджень у напрямку усунення похибок таких методик.

Список використаних джерел: 1. Закон України « Про Національний банк України» від 20.05.1999р. № 679 – XIV// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua. 2. Постанова «Про встановлення лімітів відкритої валютної позиції банку» з 22.06.2011р. №205// [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.zakon.rada.gov.ua. 3. Білань Н.С. Оцінка ризику валютного портфеля банку за допомогою VaR – методології/ Н.С. Білань // Формування ринкової економіки. – 2010. - №23. – с.401-412. 4. Бодня А.В., Бердник М.Г. Моделювання оптимальних портфелів цінних паперів з використанням неокласичної теорії ризику / А.В.Бодня, М.Г.Бердник // Прикладна математика. – 2012. – с.51-52. 5. Чан Ву Кіонг. Роль валютної позиції банку в оцінці його валютного ризику/ Чан Ву Кіонг // Управління розвитком. – 2013. - №19. – с. 155-157.

ГОРДІЙЧУК М.В., магістрант, м. Київ, КНУ ім. Т. Шевченка

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИКИ АУДИТУ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ

З розвитком ринкових відносин і одночасно інноваційної економіки облік та аудит нематеріальних активів стає з року в рік все більш актуальним. В останні роки на державному рівні спостерігається підвищення уваги до проблем оцінки, обліку та аудиту нематеріальних активів. Дослідження теоретичних положень і діючої практики аудиту нематеріальних активів дозволило визначити ще низку невирішених проблем та шляхи до їх вирішення.

Особливістю аудиту нематеріальних активів є перевірка об'єктів і аналіз прав, що з них випливають[3]. Це зумовлює потребу у дослідженні юридичної форми документів, що може бути здійсненим за умови залучення до аудиту консультантів і експертів (патентних повірених), які спеціалізуються з цих питань [1].

Метою аудиту нематеріальних активів є формування професійної думки аудитора щодо достовірності первинних даних про факти господарського життя, повноти та своєчасності відображення цих даних в обліку, правильності ведення обліку та відображення у фінансовій звітності прав підприємства на користування природними надрами, майном, землею, авторським правом у сфері науки, літератури, мистецтва, об'єктами промислової власності та інших видів нематеріальних активів [5, с.21].

Вітчизняна методика аудиту нематеріальних активів не є досконалою, та в повній мірі не відображає повноти та взаємозв'язку всіх етапів аудиту нематеріальних активів, тому було запропоновано власні підходи щодо проведення аудиту нематеріальних активів. Наведена власна послідовність етапів аудиту наявності і руху нематеріальних активів та запропонована методика проведення аудиторської перевірки нематеріальних активів та операцій з ними, уточнена послідовність аудиторських процедур, допоможуть систематизувати результати аудиторських процедур та полегшити проведення аудиту наявності та руху нематеріальних активів[4].

На нашу думку, доцільно проводити аудит нематеріальних активів, враховуючи послідовність таких етапів:

- перевірка положень облікової політики в частині нематеріальних активів;
- перевірка наявності нематеріальних активів; перевірка відповідності показників фінансової звітності показникам синтетичного аналітичного обліку нематеріальних активів;
- аудит операцій по надходженню нематеріальних активів; аудит